

niejszych drzew w drzewostanie, w większym stopniu niż w trzebieży selekcyjnej.

5. Drzewostan poddany trzebieży selekcyjnej wykazuje wyższą wartość hodowlaną aniżeli trzebiony metodą liniową. Wynika to nie tylko z poprawy struktury jakościowej drzewostanu, ale również z polepszenia warunków rozwojowych drzew dorodnych, likwidowania drzew wadliwych i szkodliwych oraz podnoszenia stanu sanitarnego lasu.

6. Pielęgnowanie metodą schematyczną jest o wiele łatwiejsze i mniej pracochłonne niż selekcyjne, nawet przy zastosowaniu prymitywnych metod pracy.

7. Duża oszczędność czasu pracy i prostota wykonania zabiegu przemawia za stosowaniem metody schematycznej w praktyce w określonych warunkach, bez obawy wyrządzenia odczuwalnej szkody drzewostanom.

W czasie dyskusji podkreślono, że wobec zwiększających się wciąż trudności z uzyskaniem robotników celowe jest stosowanie cięć schematycznych, zwłaszcza w drzewostanach sosnowych założonych na gruntach porolnych. Umożliwi to znaczne zwiększenie wydajności pracy w trzebieżach przy utrzymaniu niezbędnej liczby drzew dorodnych. Cięcia schematyczne powinny się ograniczyć wyłącznie do jednego zabiegu, a dalsze cięcia należy prowadzić metodą selekcyjną.

Zaproponowano też, aby powierzchnie założone przez inż. Smoczka uznać jako doświadczalne i prowadzić na nich dalsze badania.

Jerzy Jackowski

Wspomnienie pośmiertne o prof. inż. Rudolfie Kleinercie

21 lutego 1974 r. zmarł w 73 roku życia em. profesor, były dyrektor Instytutu Nauki o przyroście na Wydziale Leśnym Uniwersytetu Technicznego w Dreźnie. Został pochowany na cmentarzu w Tharandt, gdzie pracował od 1950 r., wnosząc duży wkład w ugruntowanie Wydziału Leśnego, wykształcenie kadry fachowej oraz w rozwój praktyki i nauki leśnictwa NRD.

Prof. Kleinert ukończył studia na Wydziale Leśnym w Tharandt. Do pracy naukowej w uczelni macierzystej został powołany po 25 latach pracy zawodowej w Biurze Urządzania Lasów Saksonii, na stanowisku zastępcy nadleśniczego, nadleśniczego i inspektora lasów. W ciągu wieloletniego stażu praktycznego opierał swą działalność na podstawach teoretycznych, analizując przyczyny i skutki oraz wiążąc zasady nauki z wymaganiami życia praktycznego. Wyrazem poglądów w czasach gdy był profesorem była wypowiedź w jednej z jego publikacji (1956 r.): „Nie wolno zapominać, że drewno

przyrasta na drewnie, a wielkość przyrostu zależy od wielkości zapasu i od procentu przyrostu”.

Pracę na Wydziale Leśnym w Tharandt, wchodzącym w skład Uniwersytetu Technicznego w Dreźnie, rozpoczął późno — w 50 roku życia, jako zastępca profesora i kierownik Katedry Dendrometrii i Nauki o przyroście. W 1956 r. został mianowany profesorem, w 1960 — w 60 rocznicę urodzin — profesorem zwyczajnym oraz wyróżniony wysokim odznaczeniem państwowym. Przeniesiony w stan spoczynku w 1966 r. utrzymywał nadal żywą więź z uczelnią, biorąc udział w przewodach doktorskich i habilitacyjnych oraz w organizowanych przez Wydział imprezach naukowych.

Prof. Kleinert wniósł istotny wkład w rozwój kadry naukowej. Pod jego kierunkiem zrealizowano jeden przewód habilitacyjny i 7 przewodów doktorskich, wykonano 33 prace dyplomowe i opublikowano ok. 100 prac naukowych. Jego dużą zasługą było zorganizowanie w ciągu 10 lat sieci zarejestrowanych w Katedrze powierzchni doświadczalnych do badania produktywności drzewostanów. W ten sposób stworzono punkt wyjściowy dla długofalowych dociekań naukowych.

W latach 1955—1958 prof. Kleinert był dziekanem Wydziału Leśnego w Tharandt. Jako dziekan kładł duży nacisk na zorganizowanie współpracy z uczelniami i leśnymi organizacjami społecznymi sąsiednich krajów socjalistycznych. Na podkreślenie zasługują przyjazne stosunki jakie łączyły go z leśnikami polskimi. W kilka lat po wojnie prof. Kleinert został przez polskie władze leśne zaproszony do Polski i od czasu tych odwiedzin datują się pierwsze kontakty, a później żywa współpraca z PTL. W ciągu 20 lat prof. Kleinert był kilkakrotnie gościem PTL, kilkakrotnie odwiedzał Polskę prywatnie. Brał udział w organizowaniu wymiennych wyjazdów naukowych do Polski i do NRD, w organizowaniu spotkań i wymiany poglądów na tematy związane z teorią i praktyką leśnictwa. W 1962 r. brał udział w uroczystej sesji naukowej związanej z 80-letnim jubileuszem PTL.

Prof. R. Kleinert zostawił wśród leśników polskich dobre wspomnienie o sobie.

F. Krzysik